

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

XXXIV. NEDJELJA KROZ GODINU

SJEST ĆE NA PRIJESTOLJE
SLAVE SVOJE I RAZLUČITI
JEDNE OD DRUGIH

STUDENI - PROSINAC

Ned. 26.

**XXXIV. NEDJELJA KROZ
GODINU
KRIST KRALJ - ISUS KRIST
KRALJ SVEGA STVORENJA**

Pon. 27. Virgilije, Valerije, Maksim

Uto. 28. Jakov Markijski, Držislav

Sri. 29. Saturnin, Iluminata, Svjetlana,
VlastaČet. 30. **Andrija - apostol**Pet. 1. Nahum prorok, Florencija,
Kazimir, Charles de Foucauld

Sub. 2. Habakuk prorok, Bibijana

MEDITACIJA

Krist Kralj

SLUŽBA RIJEČI

XXVIII. NEDJELJA KROZ GODINU

ČITANJA

Sjest će na prijestolje slave svoje i
razlučiti jedne od drugih 4

HOMILIJA

Kralj kao pastir 8

KATEHEZA

„On će opet doći u slavi“ 10

Mali vjeronaučni leksikon 13

SPOMENDAN

Charles de Foucauld 14

NAŠI POKOJNI 16

Naslovnica: Fernando Gallego, *Krist Kralj*,

Slika preuzeta s: <https://www.museodelprado.es>

mihael

35/2023.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkanđela MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XVII. (2023.), broj 35 (586); trideset i četvrta nedjelja kroz godinu, 26. studenoga 2023.

Kontakt:

vlč. **Željko Rakošec**, policijski kapelan, tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana, tel.: 22 715, 82 805, e-mail: vbakula@mup.hr

Krist Kralj

Novi red liturgijske godine stavio je nedjelju Krista Kralja na zadnju nedjelju kroz godinu. Time se želi pokazati da je cilj liturgijske godine uzvišeni Gospodin prema kojemu idemo mi, hodočasnički Božji narod.

Tko je taj Gospodin, taj Kralj koji stoji u središtu današnjeg slavlja?

Pojam "kralj" najprije nas podsjeća na moć i bogatstvo. No, Krist nije takav kralj. On je kralj u najvećem poniženju i potrebi. Pri tom ne radi se ni o čemu drugom nego o ovoj istini: Krist nije vuk, nego jaganjac. Jaganjac koji mora umrijeti, dok vukovi ostaju na životu.

Na osnovu toga iskustva mi često radije zavijamo s vukovima nego da pripadamo „glupim“ ovcama. Zato se može čuti slijedeće: *Naravno da sam kršćanin, naravno da idem nedjeljom na misu, naravno da nikoga neću ubiti, ali neću dopustiti da me pokore. Moram gledati kako ću za sebe izvući bolji kraj, posao je posao, s tim vjera nema ništa. Ili: naravno da sam za osiguranje radnih mjesta, za obnovu crkve, za čuvanje okoline... ali, zašto da upravo ja dijelim svoje radno mjesto vremenski i financijski, zašto da ja putujem tramvajem, a ne svojim autom, i zašto da ja budem prvi koji će u Crkvi prići svome susjedu? Kamo bismo uopće tako došli?*

Da, kamo bi nas to odvelo?

To bi nas dovelo vjeri i iskustvu: "Dostojan je Jaganjac primiti moć!" Jer vlast i kraljevska čast na kraju vremena ne pripadaju vuku nego Jaganjcu, ne moći nego nemoći, ne oholosti nego poniznosti. Oni pripadaju onoj nemoći koja širi ruke na križu da bi istovremeno postao nezaštićeni sluga čovječanstva i kralj svijeta.

To izvrtnje reda kako ga mi poznajemo dovodi u pitanje naša mjerila. Svijet se više ne da jasno podijeliti u desne i lijeve, gore i dolje, vjernik i nevjernik, siromašni i bogati. To je vukovska podjela koju je jaganjac u svojoj nemoći slomio i prekrižio. Ta nemoć nezaštićene ljubavi postavlja u pitanje sva mjerila i principe djelovanja - pa i moje.

I za kraj jedna kratka hasidska priča.

Jedan učenjak dolazi rabiju i kaže mu:

- *Rabi, pitao sam sve učene ljude i prostudirao sve knjige, ali Boga nisam našao.*

A rabi mu odgovori:

- *Onda se nisi dovoljno sagnuo.*

Prvo čitanje: Ez 34, 11-12. 15-17

Ovce moje, evo me da sudim između ovce i ovce.

Čitanje Knjige proroka Ezekielia

Ovo govori Gospodin Bog:

'Evo me, sam ću potražiti ovce svoje i sam ću ih pasti! Kao što se pastir brine za ovce svoje kad se nađe uza stado raspršeno, i ja ću se pobrinuti za svoje ovce i skupiti ih iz svih mjesta u koja se raspršiše u dan oblaka i mraka. Sam ću pasti ovce svoje i sam ću im dati počinka' - govori Gospodin Bog. 'Potražit ću izgublenu, dovesti natrag zalutalu, povit ću ranjenu i okrijepiti nemoćnu, bdjeti nad pretilom i jakom - past ću ih pravedno.' A vama, ovce moje, ovako govori Gospodin Bog: 'Evo me da sudim između ovce i ovce, između ovnova i jaraca!'

Riječ Gospodnja

Odabrani retci koje imamo u današnjem prvom čitanju u svom su integralnom kontekstu u Ez 34 isprepleteni s prijekorima protiv Izraelovih pastira koji ne napasaju svoje stado nego sami sebe. Ovdje, u odabranom odlomku, ističu se pak oznake pravoga to jest dobrog pastira, a to je zapravo sam Bog. On je pravi pastir koji vodi svoje stado i za njega se brine, a posebno posvećuje onim ovcama koje su odlutale, slabe i ranjene. Tom slikom, Bog preko proroka Ezekielia poručuje kakvi bi trebali biti svi pastiri, to jest oni koji imaju predvodničku službu u narodu. Oni taj položaj ne smiju iskoristiti samo za svoj vlastiti probitak, nego im je prva zadaća služiti narodu. To je u potpunom skladu sa slikom Krista Kralja i njegovom poukom učenicima o pravom vladanju.

Otpjevni psalam: Ps 23, 1-3.5-6

Gospodin je pastir moj: ni u čem ja ne oskudijevam.

Gospodin je pastir moj:
ni u čem ja ne oskudijevam;
na poljanama zelenim
on mi daje odmora.

Na vrutke me tihane vodi
i krijepi dušu moju.
Stazama pravim on me upravlja
radi imena svojega.

Trpezu preda mnom prostireš
na oči dušmanima mojim.
Uljem mi glavu mažeš,
čaša se moja prelijeva.

Dobrota i milost pratit će mene
sve dane života moga.
U Gospodnjem ću domu prebivati
kroz dane mnoge.

Slika Boga kao pastira u ovome psalmu promatra se sa stanovišta pojedinca.

Bog vlada kao pastir i brine se za čitav svoj narod. No, premda se čovjekov odnos prema Bogu ostvaruje u zajedništvu s drugim ljudima, nitko se ipak ne može neprimjetno utopiti u masu. Dobri pastir se brine za svaku svoju ovцу, pa tako i svaka ovca na sebi osjeća pažnju svoga pastira.

Drugo čitanje: 1Kor 15, 20-26.28

Predat ću kraljevstvo Bogu i Ocu da Bog bude sve u svemu.

Čitanje Prve poslanice sv. Pavla apostola Korinćanima

Braćo!

Krist uskrsnu od mrtvih, prvina usnulih! Doista po čovjeku smrt, po Čovjeku i uskrsnuće od mrtvih! Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi biti oživljeni. Ali svatko u svom redu: prvina Krist, a zatim koji su Kristovi, o njegovu Dolasku; potom - svršetak, kad preda kraljevstvo Bogu i Ocu, pošto obeskrjepi svako vrhovništvo, svaku vlast i silu. Doista, on treba da kraljuje dok ne podloži sve neprijatelje pod noge svoje. Kao posljednji neprijatelj bit će obeskrjepljena smrt. I kad mu sve bude podloženo, tada će se i on sam, Sin, podložiti Onomu koji je njemu sve podložio, da Bog bude sve u svemu.

Riječ Gospodnja

Petnaesto poglavlje Prve poslanice Korinćanima svojevrsni je traktat o otajstvu uskrsnuća. Pavao se trudi naći riječi i slike kojima bi svojim naslovnici objasnio što se i kako događa s čovjekom poslije smrti, ima li uopće uskrsnuća i kakvo je čovjekovo uskrsno tijelo. Dok se trsi izreći neizrecivo Pavao polazi od sigurne činjenice Isusova uskrsnuća. Njegova je argumentacija jednostavna. Ako je po čovjeku, Adamu, u svijet mogla doći smrt, onda je po Čovjeku, Isusu Kristu moglo doći i uskrsnuće kojim je smrt pobijeđena kao najveći čovjekov neprijatelj. Tu Isusovu borbu do pobjede nad smrću Pavao naziva njegovim kraljevanjem. Naime, jedna od prvih dužnost kralja jest da štiti svoj narod od njegovih neprijatelja. Stoga kraljevanje nije samo ugodno vladanje, nego borba za pobjedu nad svim neprijateljima do uspostave potpune vlasti nad svim svojim podanicima. U tom smislu svoje kraljevanje Isus Krist je započeo svojim uskrsnućem, ali ono se ispunja tek kad smrt bude potpuno obeskrjepljena i izgubi vlast nad svima koji su Kristovi.

Završna rečenica ovoga odlomka: „I kad mu sve bude podloženo, tada će se i on sam, Sin, podložiti Onomu koji je njemu sve podložio da Bog bude sve u svemu.“ (15,28) zahtijeva teološku interpretaciju jer na prvi pogled predstavlja izazov za nauk o Sinovoj jednakosti i istobitnosti s Ocem. No, stvar postaje malo jasnija kad se ta rečenica čita u protuteži s tekstom kristološkog hvalospjeva iz Poslanice Filipljanima: „On, trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe „opljeni“ uzevši lik sluge, postavši ljudima sličan; obličjem čovjeku nalik, ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu...“ (Fil 1,6s). Kako se svojim utjelovljenjem i smrću Isus na neki način 'lišio' svoga božanstva, tako je u svojoj pobjedi nad smrću, koju može postići samo Bog, učinio da u njemu i po njemu Bog bude sve u svima.

Evandjelje: Mt 25, 31-46

Sjest će na prijestolje slave svoje i razlučiti jedne od drugih.

Čitanje svetog Evandjelja po Mateju

U ono vrijeme:

Reče Isus svojim učenicima:

»Kad Sin Čovječji dođe u slavi i svi anđeli njegovi s njime, sjest će na prijestolje slave svoje. I sabrat će se pred njim svi narodi, a on će ih jedne od drugih razlučiti kao što pastir razlučuje ovce od jaraca. Postavit će ovce sebi zdesna, a jarce slijeva. Tada će kralj reći onima sebi zdesna:

'Dođite, blagoslovljeni Oca mojega! Primite u baštinu Kraljevstvo pripravljeno za vas od postanka svijeta! Jer ogladnjih i dadoste mi jesti; ožednjih i napojiste me; stranac bijah i primiste me; gol i zaogrnušte me; oboljeh i pohodiste me; u tamnici bijah i dođoste k meni.'

Tada će mu pravednici odgovoriti:

'Gospodine, kada te to vidjesmo gladna i nahranismo te; ili žedna i napojismo te? Kada te vidjesmo kao stranca i primismo; ili gola i zaogrnušmo te? Kada te vidjesmo bolesna ili u tamnici i dođosmo k tebi?'

A kralj će im odgovoriti:

'Zaista, kažem vam, što god učinite jednomu od ove moje najmanje braće, meni učinite!'

Zatim će reći i onima slijeva:

'Odlazite od mene, prokleti, u oganj vječni, pripravljen đavlu i anđelima njegovim! Jer ogladnjih i ne dadoste mi jesti; ožednjih i ne dadoste mi piti; stranac bijah i ne primiste me; gol i ne zaogrnušte me; bolestan i u tamnici i ne pohodiste me!'

Tada će mu i oni odgovoriti:

'Gospodine, a kada te to vidjesmo gladna, ili žedna, ili stranca, ili gola, ili bolesna, ili u tamnici, i ne poslužismo te?'

Tada će im on odgovoriti:

'Zaista, kažem vam, što god ne učinite jednomu od ovih najmanjih, ni meni ne učinite.'

I otići će ovi u muku vječnu, a pravednici u život vječni.«

Riječ Gospodnja

Fra Angelico, *Krist Kralj*,

Sud nad narodima zaključni je odlomak Isusove eshatološke besjede. U njoj je na svoj način sažeta esencijalna poruka Evanđelja. Na slikovit način Isus govori o sebi kao pastiru, kralju i sucu koji razlučuje zle od dobrih. Svi koji slušaju taj Isusov govor nalaze se u odlučnom trenutku da spoznaju istinu o Isusu i o samima sebi.

Isus nije samo židovski mesija, nego Spasitelj svih ljudi i naroda svijeta. Slika posljednjeg suda ne prikazuje Mesiju koji uspostavlja Davidovo kraljevstvo, nego kao Sina Čovječjeg koji dolazi u slavi sa svojim anđelima suditi čitavom svijetu.

Kada ovdje govori o sebi kao o pastiru, nije riječ o tome kako traži zalutalu ovcu ili se brine za ranjenu. Došao je čas kada nastupa u svojoj pastirskoj vlasti i razdvaja ovce od jaraca.

Na sliku pastira nadovezuje se slika kralja koji sudi prema tomu kako se tko vladao prema njemu. No, ljudima koje sudi on se dosada nije pokazivao kao kralj nego se 'maskirao' među gladne, žedne, strance, bolesne i utamničene. To paradoksalno izjednačavanje kralja koji sjedi na prijestolju s najrubnijim osobama društva govori o načinu na koji ljudi mogu upoznati Krista kralja koji će na kraju doći suditi žive i mrtve.

Naime, tko želi biti u zajedništvu s njime ne treba lutati nego ga samo potražiti ondje gdje je rekao da će biti. A to je na pozitivan i negativan način izrečeno u rečenicama: „Zaista, kažem vam, što god učinite jednomu od ove moje najmanje braće, meni učinite!“ (25,40) i „Zaista, kažem vam, što god ne učinite jednomu od ovih najmanjih, ni meni ne učinite“ (25,45). I onima koji su mu činili dobro i onima koji nisu ko-načno mjesto je već pripravljeno. No, tu nije riječ ni o kakvoj predestinaciji koja bi se primjenjivala na unaprijed određene ljude. Ono što je predodređeno nije čovjek nego mjesto, a svaki se pojedini čovjek, ne svojim razmišljanjem pa ni vjerovanjem, nego svojim odnosom prema drugom čovjeku svrstava ili u zajedništvo s Kraljem života ili u vječnu muku.

Kralj kao pastir

Uskoro će predbožićno vrijeme. Tada se organiziraju humanitarne akcije. Nešto se skuplja, hrana, odjeća, novac. Organiziraju se razne radionice. Prodaju se ukrasi i peciva. Skupi se nekoliko tisuća kuna i svečano se uruči nekome tko je potreban. I svi budu zadovoljni. Ma tko je potreban? Kap u moru. Tako se može nazvati svaka humanitarna akcija. Dobro je kod ljudi buditi i poticati humanitarnu svijest. Ali sve ovo je minimum. Kad zbrojimo sve vjerske i civilne dobrotvorne akcije, sve je to kao kap u moru potreba. Socijalni problemi modernog društva ne mogu se riješiti prigodnim humanitarnim akcijama.

Njegovu kraljevstvu neće biti kraja

Trebalo bi se zagledati u Isusa. Njega „koji se nije kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe 'oplijeni' uzevši lik sluge... obličjem čovjeku nalik“ (Fil 2,6). Isus nas ne gleda s visoka. On je jedan od nas i osjeća s nama. On je gladan, žedan, gol, bos, zarobljen, bolestan i na putu. On čezne za pravednim svijetom i ljudima koji će se ponašati kao djeca istog

Oca nebeskoga. Isus nije došao da ljude oslobodi trpljenja nego da im ga osmisli. Isusovo milosrđe ide puno dalje od dara iz samilosti. One kojima pomaže, Isus gleda u oči. To očekuje i od onih koji se smatraju njegovima. Promjena svijeta počinje u srcu. Zato nam je potrebna današnja svetkovina, da nas potakne na različite oblike brige za čovjeka, za pravednost, mir, ekologiju. Krist želi da ga sva stvorenja skladno slave.

Naš Bog je velikodušan darivatelj. U Isusu se objavljuje kao dobri pastir koji je došao da ovce život imaju u izobilju (Iv 10,10).

Glad u svijetu posljedica je duhovnog siromaštva onih koji misle da su bogati. Duhovno siromaštvo je uzrok gospodarske krize. Strah stvara zabrinutost da sutra neće biti dovoljno pa treba stvoriti zalihe. Mogu se jedino stvoriti materijalne zalihe. Za takve Isus u prisposobi o bogatašu postavlja pitanje: „Luđaće... komu će pripasti ono što si skupio?“

Kristovo kraljevstvo, što je to i kako je to?

Učenici su pitali Isusa tko je najveći u kraljevstvu nebeskom. „On dozove dijete, stavi ga u sredinu i reče: 'Ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u

kraljevstvo nebesko', (Mt 18,3). U raj će doći oni koji budu imali dječju spontanost i jednostavnost. Evanđelje nam opisuje veliko mnoštvo ljudi koji su bili gladni. Odrasli Isusovi učenici nisu im mogli osigurati hrane. Tada se javio dječak koji je imao malo hrane, ali veliko srce koje se nije brinulo da neće biti dovoljno. To je primjer i način kako se postiže socijalna pravednost i ravnoteža, za vječnost ali i ovdje, na ovom svijetu. Ono što je dječak imao, donio i darovao svima, to je Isus uzeo, blagoslovio, razlomio i razdijelio. Isus je taj Kruh koji se lomi i dijeli svima. Kriterij dolaska u Kraljevstvo je briga za čovjeka, prvenstveno zapostavljenog. „*Tko se ne odreče svega, pa i samoga sebe nije dostojan biti moj učenik.*“ Život je obilježen borbom i biranjem iz-među dobra i zla. Potrebno je da svaki čovjek poradi oko svojega spasenja. Ljudi imaju različita iskustva vlasti i autoriteta. Majka, otac, liječnik, učitelj, policajac svi imaju vlast. Ukoliko se njome služe da čuvaju, štite, liječe, brane i pomažu pojedinca njihova vlast stvara povjerenje, sigurnost i blagostanje. Tako i govor o Kristu kao kralju pomaže vjerniku da se osjeća sigurnim, da se ne boji ni grijeha, ni pakla, ni neprijatelja, ni vlastitog straha, ni smrti, ni patnje, ni bolesti. Jer Krist nad svime vlada. Čovjek se ne mora bojati ni ratova, ni prirodnih katastrofa, ni sudnjega dana, niti propasti svijeta, jer Bog nad svime vlada. Isus obnavlja sve stvorenje. Nitko nije određen za propast. Kaže Isus: Sabrat

će se pred njim svi narodi. Svi imaju priliku spasiti se. Evanđelje je široko s jedne strane. Gdje god se čini dobro tu se događa ono što želi Krist kralj. Istodobno, evanđelje je i zahtjevno: Okreni se, čovječe, oko sebe! Sada se gradi velika budućnost.

Opet će doći u slavi suditi žive i mrtve

Isus naviješta nenasilnog Boga koji želi da ga čovjek i svijet upoznaju ali ne vrši nikakvo nasilje niti čovjeku niti svijetu da bi se to dogodilo. Bog nikada ne ide na silu. Isusova muka i smrt vrhunski su dokaz i svjedočanstvo tog nenasilnog i trpećeg Boga. Otkrivati Božje kraljevstvo nenasilja, istine i ljubavi nije lako, osobito ne u našem svijetu nasilja, poluistine i sebičnog užitka. Štoviše, ići za Isusom očito znači postepeno i sam postajati drukčiji od ovoga svijeta, čeznuti za Onim koji daje prave radosti i koji me spašava u Istini i Ljubavi.

Papa Benedikt o tome govori: „Kristovo kraljevstvo je dar ponuđen ljudima svih vremena, da svatko tko vjeruje u utjelovljenu riječ 'ne propadne, nego da ima život vječni' (Iv 3,16). Lik Krista kralja u vjernike unosi povjerenje, sigurnost, radost i slobodu. Sve ljudske vlasti su ograničene. Jedino Božja vlast potpuno oslobađa.“

Odakle će doći suditi žive i mrtve

„On će opet doći u slavi“

Krist već sada kraljuje po crkvi...

„Ta Krist zato umrije i oživje da Gospodar bude i mrtvima i živima“ (Rim 14, 9). Kristovo uzašašće na nebo znači sudjelovanje njegova čovještva u moći i vlasti samoga Boga. Isus Krist jest Gospodin: posjeduje svu moć na nebesima i na zemlji. On je „iznad svakog vrhovništva i vlasti i moći i gospodstva“, jer Otac „mu sve podloži pod noge“ (Ef 1, 20-22). Krist je Gospodar svemira i povijesti. U njemu povijest čovjeka kao i sve stvoreno nalazi svoju „rekapitulaciju“, svoje nadnaravno dovršenje.

Kao Gospodin, Krist je i Glava Crkve koja je njegovo Tijelo. Uzdignut u nebo i proslavljen, ispunivši tako potpuno svoje poslanje, on ostaje na zemlji u svojoj Crkvi. Otkupljenje je izvor vlasti koju Krist, snagom Duha Svetoga, vrši nad Crkvom. „Kraljevstvo Kristovo već je otajstveno prisutno u Crkvi“, koja je „klica i početak toga kraljevstva na zemlji“.

Od uzašašća Božji je naum ušao u svoje dovršenje. Mi smo već „u posljednjem času!“ (1 Iv 2, 18). „Tako su dakle posljednja vremena za nas već prispjela. Obnova svijeta definitivno je zadobivena i, u potpunoj zbiljnosti, anticipirana već sada: zaista, već na zemlji Crkva je ukrašena nesavršenom ali pravom svetošću.“ Kristovo kraljevstvo već očituje svoju prisutnost čudesnim znacima što prate njegovo naviješ tanje po Crkvi.

...dok mu sve ne bude podloženo

Kristovo kraljevstvo, već prisutno u Crkvi, ipak nije još dovršeno „u velikoj moći i slavi“ (Lk 21, 27) Kraljevim dolaskom na zemlju. To kraljevstvo još napadaju zle sile, premda su u osnovi Kristovim Vazmom već pobijeđene. Dok mu ne bude sve podvrgnuto, „do časa kad se budu ostvarila nova nebesa i nova zemlja gdje pravda prebiva, hodočasnička Crkva nosi u svojim sakramentima i svojim ustanovama, što pripadaju ovom vremenu, lik svijeta što prolazi; ona sama živi među stvorenjima koja i sad stenju u bolovima rađanja i očekuju očitovanje sinova Božjih“. Stoga kršćani, osobito u euharistiji, mole za uskorenje Kristova povratka, govoreći mu: „Dođi, Gospodine“ (Otk 22, 20).

Ravena VI. st., *Razdvajanje ovaca i jaraca*, <https://www.psephizo.com/>

Prije uzašašća Krist je ustvrdio da još nije čas slavne uspostave mesijanskoga kraljevstva što ga je Izrael očekivao, i koje je, po prorocima, imalo svim ljudima donijeti konačni poredak pravde, ljubavi i mira. Sadašnje je vrijeme, po Gospodinu, vrijeme Duha i svjedočenja, ali i vrijeme još obilježeno „nevoljom“ i kušnjom zla koja ne šteti Crkvu i započinje borbu posljednjih vremena. To je vrijeme iščekivanja i bdjenja.

Slavni dolazak Krista, nade Izraela

Nakon uzašašća Kristov je dolazak u slavi neminovan, iako „nije naše znati vremena i zgone koje je Otac podredio svojoj vlasti“ premda je on „zadržan“, kao i konačna kušnja koja će mu prethoditi.

Dolazak slavnog Mesije ovisi u svakom času povijesti o tom da bude priznat od „cijelog Izraela“ kojega je jedan dio otvrdnuo „nevjerom“ (Rim 11, 20) prema Isusu. Sveti Petar rekao je to jeruzalemskim Židovima nakon Pedesetnice: „Pokajte se, dakle, i obratite da se izbrišu grijesi vaši pa od Gospodina dođu vremena rashlade te on pošalje vama unaprijed namijenjenog Pomazanika, Isusa. Njega treba da nebo

pridrži do vremena uspostave svega što obeća Bog na usta svetih proroka svojih odvijeka.“ (Dj 3, 19-21). A sveti mu Pavao odgovara: „Ako je njihovo odbačenje izmirenje svijeta, što li će biti njihovo prihvaćanje ako ne oživljenje od mrtvih? (Rim 11, 15). Ulazak „punog broja“ Židovâ u mesijansko spasenje, nakon „punine poganâ“, dat će narodu Božjemu da „ostvari puninu Kristovu“ (Ef 4, 13) u kojoj će „Bog biti sve u svemu“ (1 Kor 15, 28).

Posljednja kušnja crkve

Prije Kristova dolaska Crkva mora proći kroz posljednju kušnju koja će uzdrmati vjeru mnogih vjernika. Progonstvo što prati njezino putovanje na zemlji otkrit će „otajstvo bezakonja“ pod oblikom religijske obmane koja će ljudima nuditi prividno rješenje njihovih problema po cijenu otpada od istine. Vrhovna religijska obmana jest Antikristova obmana, to jest obmana jednoga pseudo-mesijanizma u kojemu čovjek slavi sam sebe mjesto Boga i njegova Mesije koji je došao u tijelu.

Ta antikristovska obmana već se ocrta u svijetu svaki put kad se hoće u povijesti ispuniti mesijanska nada koja se može

dovršiti samo onkraj povijesti kroz eshatonski sud: Crkva je, i pod njegovim ublaženim oblikom, odbacila krivotvorenje budućeg kraljevstva Božjega pod imenom milenarizma, osobito pod političkim oblikom jednoga sekulariziranog mesijanizma, „u svojoj bíti izopačenoga“.

Crkva će ući u slavu kraljevstva samo kroz taj posljednji Vazam, u kojemu će ona svoga Gospodina slijediti u njegovoj smrti i njegovu uskrsnuću. Kraljevstvo Božje neće se, dakle, ostvariti nekim povijesnim trijumfom Crkve po nekom uzlaznom napretku, nego Božjom pobjedom nad posljednjom navalom zla, pobjedom koja će učiniti da Kristova Zaručnica siđe s neba. Božji trijumf nad pobunom zla poprimit će oblik Posljednjega suda nakon posljednjeg kozmičkog potresa ovoga svijeta koji prolazi.

„Suditi žive i mrtve“

Nakon proroka i Ivana Kristitelja, Isus je u svome propovijedanju navijestio sud Posljednjeg dana. Tada će biti izneseni na svjetlo ponašanje svakoga i tajna srdaca. Tada će biti osuđeno grešno nevjerovanje koje je posve prezrelo milost od Boga ponuđenu. Ponašanje prema bližnjemu otkrit će prihvaćanje ili odbijanje milosti i ljubavi Božje. Isus će reći u posljednji dan: „Sve što ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće, meni ste učinili“ (Mt 25, 40).

Krist je Gospodar vječnoga života. Njemu kao Otkupitelju Svijeta pripada puno pravo da konačno sudi djela i srca ljudi. On je „stekao“ to pravo svojim križem. Tako je Otac „sav sud predao Sinu“ (Iv 5, 22). Sin, pak, nije došao suditi, nego spasiti i dati život koji je u njemu. Odbijanjem milosti u ovom životu svatko već sudi samoga sebe, prima po svojim djelima; odbijajući Duha ljubavi, može sebe osuditi i za vječnost.

Ukratko

Krist Gospodin kraljuje već po Crkvi, ali mu na ovom svijetu još nije sve podvrgnuto. Slavodobića Kristova kraljevstva neće biti bez posljednjeg napada moći zla.

Na Dan suda, na svršetku svijeta, Krist će doći u slavi da dovrši konačni trijumf dobra nad zlom, koji, kao žito i kukolj, budu zajedno rasli tijekom povijesti.

Kada na kraju vremenâ dođe suditi žive i mrtve, slavni će Krist otkriti tajne namisli srdaca i uzvratit će svakomu po njegovim djelima i po njegovu prihvaćanju ili njegovu odbijanju milosti.

Mali vjeronaučni leksikon

Nerazrješivost ženidbe

Nerazrješivost ženidbe, stav i praksa katoličkoga crkvenog prava po kojem se valjana, sakramentalna ženidba ne može razriješiti. Temelji se na shvaćanju da je intimnu zajednicu bračnog života i ljubavi Bog utemeljio prema određenoj svrsi i vlastitim zakonima.

Medu tim zakonima ili bitnim svojstvima koja su vezana za samu narav ženidbe jesu **jednost** i **nerazrješivost**. Svaka valjana sklopljena ženidba, bilo kršćanska, polukršćanska ili nekršćanska, ima ta dva bitna svojstva.

Jednost ženidbe određuje da je ženidbena povezanost isključiva, da se ona ostvaruje između samo jedne muške i ženske osobe i da joj se protivi istodobna poligamija.

Nerazrješivost ženidbe traži da spomenuta povezanost bude trajna, tj. da traje do smrti jednog od bračnih drugova. Njoj se protivi i unutrašnja razrješivost (razrješenje ženidbe od samih ženidbenih drugova) i izvanjska razrješivost (koju bi izvršila ljudska vlast). Ipak, kad se gleda izvanjska nerazrješivost, ženidba nije apsolutno nerazrješiva, što pokazuje u određenim slučajevima Biblija, odredbe crkvenog učiteljstva, pravna predaja.

U sadašnjem crkvenom zakonodavstvu govori se o nepotpunoj rastavi ženidbenih drugova, zapravo rastavi od zajedničkog ženidbenog života (od stola, postelje i stanovanja), ali uz trajanje ženidbenog veza, i o potpunoj rastavi, u kojoj se razrješuje sama ženidbena veza.

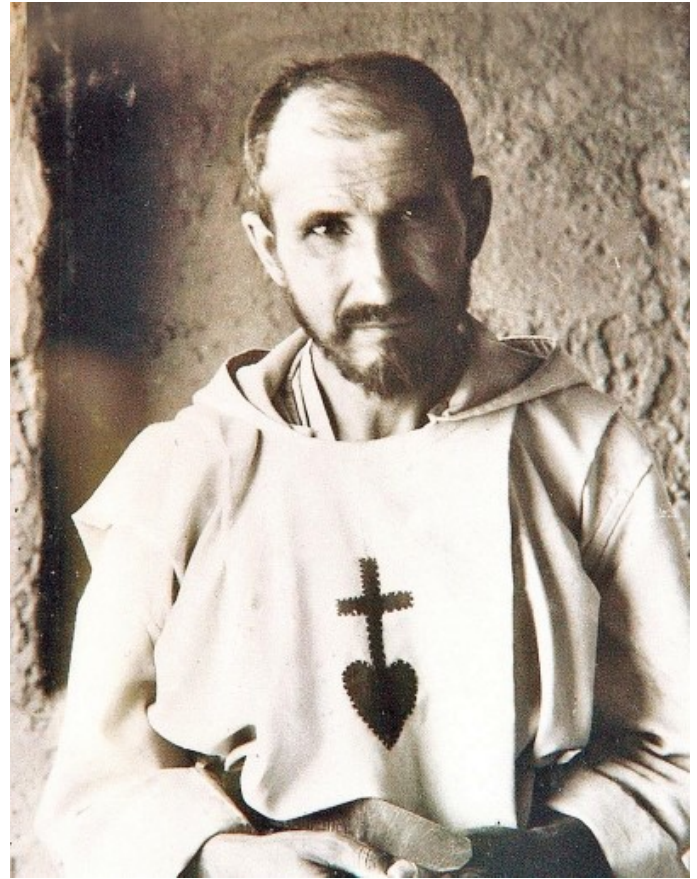
Tvrda i izvršena ženidba, tj. valjana ženidba medu krštenima (sakramentalna) ako su ženidbeni drugovi međusobno na ljudski način izvršili bračni čin po sebi prikladan za rađanje djece, ne može se razriješiti nijednom ljudskom vlašću, a ni zbog ikakva razloga, osim smrću.

Neizvršenu ženidbu između krštenih ili između krštene i nekrštene stranke može, zbog opravdana razloga, razriješiti papa.

Nesakramentalna ženidba, pa makar i bila izvršena, može se razriješiti u korist stranke koja je primila krštenje Pavlovom povlasticom te apostolskom ili Petrovom povlasticom

Charles de Foucauld

1. prosinca

Blaženi Charles Eugène de Foucauld de Pontbriand, francuski svećenik, znanstvenik i mučenik, rođen je 15. rujna 1858. u francuskom gradu Strasbourgu, u aristokratskoj obitelji. Ostao je bez roditelja u šestoj godini pa je brigu o njemu i njegovoj mlađoj sestri Marie vodio djed, majčin otac, pukovnik Beaudet de Morlet.

Charles se od 1872. do 1875. školovao u isusovačkim školama u Nancyju i Parizu. Stupio je 1876. u glasovitu vojnu akademiju Saint-Cyr i, 1880., postao časnikom francuske vojske u Alžiru. Služio je u husarskoj regimenti u Sétifu (sjeveroistočni Alžir). Nije podnosio vojničku stegu pa je 1881. otpušten iz vojske i nastanio se u Évianu (departman Haute-Savoie, istočna Francuska). Kad je dva mjeseca kasnije izbila pobuna u alžirskoj provinciji Oranu, Charles se ponovno pridružio francuskim četama i osam mjeseci sudjelovao u suzbijanju pobune.

Vojsku je ponovno napustio 1882., učio arapski i hebrejski jezik, a potom se uputio u Maroko kao istraživač. Zavolio je sjevernu Afriku i želio naučiti što više o tamošnjim

običajima, tradicijama i ljudima. Za svoj rad dobio je, 1885., zlatnu medalju Francuskog geografskog društva. Od rujna 1885. do siječnja 1886. istraživao je Alžir i Tunis.

U veljači 1886. vratio se u Pariz i posvetio se pisanju knjige „Istraživanje Maroka“ („Reconnaissance au Maroc“), objavljene 1888. Po povratku u Pariz, krajem listopada 1866., prigodom jednog boravka u crkvi svetog Augustina doživio je istinsko obraćenje. Živio je skromno, spavao na podu i provodio mnogo vremena u molitvi, kod kuće i u crkvi.

Od studenog 1888. do veljače 1889. hodočastio je po Svetoj zemlji, a ostatak godine 1889. provodio u duhovnim vježbama. Stupio je, 16. siječnja 1890., u trapistički red u samostanu Marije Snježne (Saint-Laurent-les-Bains, Ardèche) i uzeo redovničko ime Marie-Alberic. U lipnju 1890. premješten je u trapistički samostan u Akbezu (danas turska provincija Hatay, na granici sa Sirijom).

U listopadu 1896. poslan je na studij u Rim. Nakon tri mjeseca shvatio je da to nije život za njega i 1897. napustio trapistički red. Nastanio se u Nazaretu i posvetio se osamljениčkom molitvenom životu u blizini samostana klarisa. Klarise mu savjetovale da postane svećenik. Pješice je obilazio Svetu zemlju, a zatim se vratio u Francusku kako bi se školovao za svećenika. Zaredio se 9. lipnja 1901. godine u francuskom gradiću Viviersu (departman Ardèche, južna Francuska). Uputio se zatim u Alžir i u Sahari živio pustinjačkim životom. Nastanio se u naselju Béni Abbès, zvanom i „Biser Saoure" ili „Bijela oaza", na zapadu Alžira, u blizini marokanske granice. Tamo je sagradio malu pustinjačku nastambu „za pobožnost i gostoprimstvo", koju je uskoro nazvao „Bratovštinom".

Charles je bio prijazan i gostoljubiv čovjek, otvorenog srca za sve ljude, bez obzira na vjeru, etničku pripadnost ili socijalni status.

Godine 1902. počeo je skupljati sredstva za otkup robova. Vije godine kasnije preselio se na jug Alžira i počeo živjeti s Tuarezima, narodom koji obitava u zapadnom dijelu središnje Sahare i Sahelu. Živio je u siromaštvu, molitvi, trajnom svjedočenju Božje ljubavi i prijateljstva. Proučavao je kulturnu baštinu i jezik Tuarega, na taj jezik preveo je Sveto pismo i posvetio se radu na tuareškom rječniku i gramatici. Preveo je 1908. tuarešku poeziju

na francuski jezik. Tuarezi govore većinom tamašečkim jezikom, koji se svrstava u berbersku granu afroazijske jezične porodice. Charles je postao poznat i među jezikoslovcima berberolozima. Posebno je značajan njegov tuareško-francuski rječnik u četiri sveska, objavljen posthumno. Želio je osnovati nov red, Malu braću Isusovu, a ta kongregacija, inspirirana njegovim životom i djelom, utemeljena je 1933.

Ubijen je 1. prosinca 1916. u Tamanrassetu, naselju u južnom Alžiru, smještenom u dolini blizu visoravni Ahaggar. Najviši vrh toga područja, Assekrem, brat Charles koristio je često kao utočište za post i molitvu. Ustrijelili su ga naoružani razbojnici pod vodstvom El Madanija ag Sobe, povezani s fanatičnom beduinskom sljedbom Senussi. Dogodilo se to ispred utvrde koju je brat Charles sagradio kao zaštitu za svoje Tuarege. Razbojnici su svećenika htjeli oteti, ali kad su ih dvojica stražara u tome htjeli spriječiti, petnaestogodišnji Sermi ag Thora pucao mu je u glavu i na mjestu ga ubio. Svjedok Charlesova umorstva bio je sakristan Paul Embarek, Arapin, kojeg je svećenik oslobodio od ropstva i obratio na kršćanstvo.

Charlesa de Foucaulda blaženim je proglasio 13. studenoga 2005. papa Benedikt XVI.

<https://www.velecasnisudac.com>

NAŠI POKOJNI

- DAMIR KOLMAN,**
PU zagrebačka, 27. studenoga 1991.
- ZORAN BRKIĆ,**
MUP, Lipik, 28. studenoga 1991.
- MILJENKO ĆUTUK,**
PU osječko - baranjska, Vinkovci, 28. studenoga 1991.
- MARIJAN SABLJIĆ,**
PU splitsko - dalmatinska, Lipik, 28. studenoga 1991.
- VLADIMIR STOJIĆ,**
(ATJ), PU osječko - baranjska, Psunj? Nova Gradiška ?, 28. studenoga 1994.
- PAVO FUNARIĆ,**
PU brodsko - posavska, Novi Perkovci, 29. studenoga 1991.
- VLADIMIR TOMAŠIĆ,**
MUP, Pakrac, 29. studenoga 1991.
- IVICA BOŠNJAK,**
PU splitsko - dalmatinska, Ruskamen, 29. studenoga 1992.
- STANISLAV VUČIĆ,**
PU splitsko - dalmatinska, Ruskamen, 29. studenoga 1992.
- TOMISLA, ĐAKOVIĆ,**
PU vukovarsko - srijemska, u službi, Gašinci, 29. studenoga 1992.
- IVICA JANOCH,**
PU zagrebačka, Zagreb, 30. studenoga 1992.
- DRAŽEN ERHATIĆ,**
PU koprivničko - križevačka, Pakrac, 1. prosinca 1991.
- IVAN CIMERMAN,**
PU koprivničko - križevačka, Pakrac, 1. prosinca 1991.
- TIHOMIR TOMAŠIĆ,**
PU brodsko - posavska, Pivare, 2. prosinca 1992. (umro)
- DANIJEL GROBOTEK,**
PU karlovačka, umro, 2. prosinca 1994.

POČIVALI U MIRU